

Kent Kirk (KF):

Jeg vil først til den her forespørgsel til statsministeren, som jo desværre ikke er til stede, erklære mig enig med statsministeren i det, statsministeren sagde om, at det er lidt træls, at vi hele tiden blander indenrigspolitik sammen med det europæiske spørgsmål. Det vil jeg så modsat statsministeren undlade at gøre.

Fred og sikkerhed og stabilitet er ingen selvfølge i Europa. Det viser den europæiske historie med al tydelighed: To verdenskrige er begyndt i Europa, og millioner af mennesker har betalt prisen for ustabiliteten og ufreden med det dyrebareste, de ejede, nemlig deres liv.

I 70 år, fra 1920'erne til 1990'erne, rasede kampen mellem det totalitære styre kommunismen og de repræsentative demokratier. Den sovjetiske kommunistleder Vladimir Lenin gjorde allerede i 1919 på en grammofonplade verden opmærksom på, at kommunismen snart vil se sejre overalt i verden. Som han sagde: Vi skal se etableringen af verdens føderale sovjetrepublikker.

Mellemkrigsårene i Europa var ikke præget af de demokratiske kræfter, tværtimod. Totalitære styrer i Tyskland, Italien, Spanien tog magten, til dels som et svar på den kommunistiske trussel, og resultatet var ulykkeligt for de europæiske folk: En ny verdenskrig med nye millioner af tragiske menneskeskæbner.

Efter Anden Verdenskrig håbede alle, at de allierede, som kæmpede sammen i krigen, ville finde en form for fredelig sameksistens, der ville bringe fred og stabilitet i Europa. Men allerede den 5. marts 1946 advarede Winston Churchill imod udviklingen i Europa, da han i sin berømte tale på Westminster College i Fulton, USA, konstaterede, at fra Stettin ved Østersøen til Triest ved Adriaterhavet var der gået et Jerntæppe ned gennem det europæiske kontinent.

Den 19. september samme år holdt Churchill en ny tale på Zürich Universitet, hvor han så stærkt som muligt appellerede til, at den europæiske familie skulle blive til et partnerskab, hvor især Frankrig og Tyskland skulle deltage. Spaak, Jean Monnet, Robert Schuman, de Gasperi og Adenauer tog initiativet og gik i gang med at udvikle det europæiske fællesskab, som har ført os dertil, hvor vi er i dag: 15 europæiske lande med vidt forskellige historiske baggrunde, forskellige sprog og kulturer i et tæt, forpligtende samarbejde.

Vi, der nu er aktive deltagere, kan indimellem forledes til at tro, at det var nemt for de første

seks at bygge fundamentet til det europæiske hus, og til at tro, at de vanskeligheder, vi har med at overbevise interessegrupper og befolkningen om det gode i samarbejdet, hører nutiden til. Men det er jo slet ikke tilfældet. Ved forhandlingerne om Kul- og Stålunionen var der jo også en voldsom modstand, specielt i Vesttyskland. Dengang var det stålbaronerne, der kastede grus i maskineriet, og i dag er det stålbaronerne arvtagere, de gamle kommunister og den yderste højrefløj, som ønsker at fremme nationalismen. Når de baltiske og de øst- og central-europæiske lande søger optagelse i EU, skyldes det ønsket om at cementere deres nye demokratier og en klar frygt for, at de russiske nationalister og kommunister skal få opfyldt deres ønske om, at de gode, gamle dage vender tilbage.

Netop nu afgøres det, om Europa skal have nye brudflader i stedet for de gamle, som faldt for blot 7-8 år siden, eller om Europa skal gro sammen; om vi skal gå styrket frem eller ende i fælles tilbagegang. Det er derfor, regeringskonferencen er af afgørende betydning for freden, sikkerheden og stabiliteten i Europa, og det er ikke så meget vores egen som vores børns fremtid, vi skal sikre. Et nyt EU med 25 lande skal være beslutningsdygtigt, ellers vil utilfredsheden og usikkerheden igen brede sig i Europa.

Holland har givet et godt bud på, hvordan EU kan tilpasse sig de nye udfordringer. Med nye medlemslande og åbne grænser er det nødvendigt at effektivisere samarbejdet inden for kriminalitetsbekæmpelse, opholdsrettigheder for tredjelandsborgere, asylbehandling og byrdefordeling af flygtninge. Selv om Danmark er i en meget vanskelig forhandlingssituation på dette område grundet vore forbehold, er det i Danmarks interesse, at der på europæisk plan udformes en traktat, som gør det muligt at etablere fælles regler.

Det er naturligt, at regeringen er optaget af hele søjlespringsdiskussionen; men kernen i denne debat er spørgsmålet om beslutningsmetode. Skal det være med enstemmighed eller med kvalificeret flertal, der skal træffes beslutning? Al erfaring viser, at skal vi opnå resultater, skal medlemslandene ikke have mulighed for at blokere et resultat, og dette vil være endnu mere vigtigt, når EU kommer til at omfatte 25 lande.

Holland har foreslået en 3-årig periode, hvor enstemmighed opretholdes og derefter overgang til kvalificeret flertal i søjle 1. Det Konserervative Folkeparti støtter dette, men vi kan også